

29 Αυγούστου, 1991

[ΠΙΚΗΣ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΙΝ ΤΟΥ HOUSSEIN JAMIL
HACHEM ΔΓ' ΕΚΔΟΣΙΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΟΣ HABEAS CORPUS,

και

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΩΝ ΚΕΝΤΡΙΚΩΝ ΦΥ-
ΛΑΚΩΝ.

(Αίτηση Αρ. 74/91).

- 5 Προνομιακά Διατάγματα — Habeas Corpus — Αιτητής υπό κράτηση για έκδοση στις Η.Π.Α. — Κατά πόσο υφίσταται διμερής συμφωνία μεταξύ Κύπρου και Η.Π.Α. για έκδοση φυγοδίκων — Κατά πόσο συντρέχουν οι αναγκαίες προϋποθέσεις για έκδοση του αιτητή.
- 10 Έκδοση φυγοδίκων — Ο περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμος του 1970 (Ν97/70) — Ακολουθητέα διαδικασία — Παράληψη πληροφόρησης του αιτητή από το Επαρχιακό Δικαστήριο ότι είχε δικαίωμα να υποβάλει αίτηση habeas corpus — Κατά πόσο επιφέρει ακυρότητα της διαδικασίας.
- 15 Έκδοση φυγοδίκων — Κατά πόσο είναι απαραίτητο τα εγκλήματα που προσδιορίζονται στην εξουσιοδότηση να συμπίπτουν στα τυπικά τους στοιχεία με εκείνα που αναγράφονται στο ένταλμα σύλληψης.
- 20 Έκδοση φυγοδίκων — Ο περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμος του 1970 (Ν97/70) — Αναγκαία προϋπόθεση για την έκδοση φυγοδίκου το στοιχείο της διπλής εγκληματικότητας — Αναγκαία μαρτυρία, ποια ποιότητα μαρτυρίας μπορεί να θεμελιώσει αίτηση για έκδοση φυγοδίκου.
- 25 Διεθνείς Συμβάσεις — Συμβάσεις που συνήφθησαν από το Ηνωμένο Βασίλειο πριν την Ανεξαρτησία και είχαν επεκταθεί στην Κύπρο, κατά πόσο δεσμεύουν την Δημοκρατία — άρθρο 8 της Συνθήκης Εγκαθιδρύσεως — Σύμβαση για την Έκδοση Φυγοδίκων μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Η.Π.Α. της 22/12/31 — Διαταγή Ανακτοβουλίου του 1935, άρθρο 574 - Κατά πόσο έγκυρα επεξέτεινε την πιο πάνω Σύμβαση στην Κύπρο.

30 Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας διάταξε την κράτηση και έκδοση του Αιτητή στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής για να δικασθεί για αδικήματα σχετικά με την κατοχή με σκοπό την εμπορία ελεγχόμενης ουσίας σύμφωνα με τον περί Ψυχοτρόπων Ουσιών Νόμο ήτοι ηρωίνης. Ενώπιον του Δικαστηρίου παρουσιάσθη-

καν όλα τα αναγκαία έγγραφα, ως και η μαρτυρία εναντίον του Αιτητή που έτεινε να αποδείξει,

(α) ότι η ουσία που είχε διατεθεί συνιστούσε ελεγχόμενο φάρμακο τόσο στην Κύπρο όσο και στις Η.Π.Α.

(β) τη συνάφεια του φερόμενου σαν συνεργού του Αιτητή με την παρουσία του Αιτητή, έστω σε κάποια απόσταση, κατά τις διαπραγματεύσεις για την διάθεση της ηρωίνης, και τελικά την πώλησή της. 5

(γ) την άμεση ενοχή του, μέσω της κατάθεσης του φερόμενου σαν συνεργού του Αιτητή σε Δικαστήριο των Η.Π.Α., που έφερε τον Αιτητή σαν άμεσα αναμειγμένο στην διάπραξη του αδικήματος. 10

Η περιγραφή των αδικημάτων στην εξουσιοδότηση του Υπουργού Δικαιοσύνης για έναρξη της διαδικασίας εναντίον του Αιτητή δεν ταυτιζόταν απόλυτα με αυτή στο ένταλμα σύλληψης του Αιτητή που είχε εκδοθεί από το αρμόδιο Δικαστήριο των Η.Π.Α., παρόλο που υπήρχε ουσιαστική αντιστοιχία. Επιπλέον, το Επαρχιακό Δικαστήριο κατά την έκδοση της απόφασής του παρέλειψε να πληροφορήσει τον Αιτητή ότι είχε δικαίωμα υποβολής αίτησης habeas corpus, όπως ρητά απαιτείται από το άρθρο 10(1) του περί Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμου, 1970 (Ν97/70). 15 20

Ο Αιτητής υπέβαλε αίτηση για habeas corpus εγείροντας τα πιο πάνω δύο σημεία ως επίσης και τα εξής:

i) την απουσία διμερούς συμφωνίας ή διευθέτησης μεταξύ Κύπρου και Η.Π.Α. για την έκδοση φυγοδίκων, και 25

ii) την απουσία μαρτυρίας που να στοιχειοθετεί το τεκμήριο της ενοχής που προβλέπεται στο άρθρο 94 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155.

Αποφασίσθηκε ότι:

α) Δυνάμει του άρθρου 8 της Συνθήκης Εγκαθιδρύσεως όλες οι διεθνείς υποχρεώσεις του Ηνωμένου Βασιλείου, σε όση έκταση τύγγαχαν εφαρμογής στην αποικία της Κύπρου, αναλήφθηκαν από την Κυπριακή Δημοκρατία. Κατά το χρόνο της Ανεξαρτησίας το Ηνωμένο Βασίλειο υπείχε υποχρέωση έκδοσης φυγοδίκων στις Η.Π.Α. από την αποικία της Κύπρου, διότι η Σύμβαση για Έκδοση Φυγοδίκων μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Η.Π.Α. της 22/12/31 είχε επεκταθεί στην αποικία της Κύπρου με βάση το Διάταγμα του Ανακτοβουλίου αρ. 574 του 1935. Κατά συνέπεια οι πρόνοιες του άρθρου 20 του Ν 97/70 για την ύπαρξη διμερούς συμφωνίας ή διευθετήσεως μεταξύ των δύο χωρών ικανοποιούνται. 30 35 40

β) Η ποιότητα της μαρτυρίας πρέπει να είναι τέτοια ώστε, αν επρόκειτο για αδικήματα που είχαν διαπραχθεί στην Κύπρο, να

5 οδηγούσε το Δικαστήριο στην παραπομπή του Αιτητή σε δίκη σύμφωνα με το άρθρο 94 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. Κατά συνέπεια, μόνο μαρτυρία αποδεκτή σύμφωνα με το Κυπριακό δίκαιο της αποδείξεως μπορεί να ληφθεί υπ' όψη. Το κριτήριο είναι κατά πόσο η προσαχθείσα μαρτυρία, απαλλαγμένη από τα μη αποδεκτά μέρη της, αλλά χωρίς να λαμβάνεται υπ' όψη οποιαδήποτε αντιφατική μαρτυρία, τεκμηριώνει πιθανή υπόθεση ενοχής. Στην παρούσα υπόθεση το Επαρχιακό Δικαστήριο ορθά έκρινε ότι η μαρτυρία στοιχειοθετούσε υπόθεση για παραπομπή του Αιτητή σε δίκη βάσει του άρθρου 94 του Κεφ. 155, και κατά συνέπεια την έκδοσή του.

15 γ) Δεν είναι απαραίτητο να συμπίπτει στα τυπικά της στοιχεία η περιγραφή των εγκλημάτων που προσδιορίζονται στην εξουσιοδότηση με αυτή που αναγράφεται στο ένταλμα σύλληψης. Η μαρτυρία εξετάζεται αναφορικά με τα εγκλήματα όπως περιγράφονται στην εξουσιοδότηση.

20 δ) Παράλειψη πληροφόρησης του υπόπτου από το Επαρχιακό Δικαστήριο ότι δικαιούται να υποβάλει αίτηση habeas corpus δεν επιφέρει ακυρότητα της διαδικασίας.

25 per curiam: Οι συμβάσεις για την έκδοση φυγοδίκων δεν υπόκεινται στους συνήθεις κανόνες ερμηνείας του ημεδαπού δικαίου, αλλά επιβάλλεται η φιλελεύθερη ερμηνεία τους προς ευόδωση του ευπρόσδεκτου στόχου στον οποίο αποβλέπουν δηλαδή την καταπολέμηση του εγκλήματος σε διεθνή κλίμακα.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

Υποθέσεις που αναφέρθηκαν:

R. v. Governor of Pentonville Prison [1979] 2 All E.R. 1094; [1980] 1 All E.R. 701.

Government of Belgium v. Postlethwaite [1987] 2 All E.R. 985.

30 *R. v. Governor of Gloucester Prison [1979] 2 All E.R. 1103.*

Rees v. Secretary of State [1986] 2 All E.R. 321.

In re Rashid (1985) 1 C.L.R. 393.

In re Mutke (1982) 1 C.L.R. 922.

In re Hayek (1983) 1 C.L.R. 266.

35 *In re Arton [1896] 1 Q.B.D. 108.*

Government of Denmark v. Nielsen [1984] 2 All E.R. 81.

U.S. Government v. Bowe [1989] 3 All E.R. 315.

Jennings v. United States [1982] 3 All E.R. 104.

Αίτηση.

Αίτηση από τον Houssein Jamil Hachem για την έκδοση διατάγματος Habeas Corpus.

Α. Κληρίδης με Α. Δημητρίου και Μ. Χειμωνίδου (κα), 5
για τον αιτητή.

Ε. Λοιζίδου (κα), Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους
καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΠΙΚΗΣ, Δ. ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Μετά 10
την παράκληση των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής
για την έκδοση του Houssein Jamil Hachem, για να δικαστεί
για τα εγκλήματα για τα οποία εκδόθηκε ένταλμα για
τη σύλληψή του, κινήθηκε από τον Υπουργό Δικαιοσύνης
η διαδικασία για την έκδοσή του με εξουσιοδότηση για την 15
έναρξη διαδικασίας για το σκοπό αυτό. Τα γεγονότα στα
οποία εδράζεται η εξουσιοδότηση είναι εκείνα τα οποία
στοιχειοθετούν τα εγκλήματα που προσδιορίζονται στο
ένταλμα σύλληψης που εκδόθηκε από επαρχιακό δικαστή-
ριο των Η.Π.Α. και αναφέρονται στις καταθέσεις των 20
μαρτύρων που προσκομίστηκαν στο Επαρχιακό Δικαστή-
ριο Λάρνακος. Παρόλο που υπάρχει ουσιαστική αντιστοι-
χία μεταξύ των εγκλημάτων που αναγράφονται στο ένταλ-
μα σύλληψης και στην εξουσιοδότηση, η ταύτιση δεν είναι
απόλυτη. Στο ένταλμα επιδιώκεται η σύλληψή του για την 25
κατοχή, με σκοπό την εμπορία, 100 ή περισσότερων γραμ-
μαρίων ηρωΐνης, που συνιστά ελεγχόμενη ουσία για τους
σκοπούς του Νόμου περί Ψυχοτρόπων Ουσιών, ενώ στην
εξουσιοδότηση προσδιορίζονται τέσσερα ξεχωριστά αδι-
κήματα αναφορικά με την κατοχή, πρόθεση εμπορίας, συ- 30
νωμοσία για την εμπορία, και, τελικά, προμήθεια 215,3 γρ.
ηρωΐνης (σκευασία διμορφίνης) που αποτελεί και στην
Κύπρο, όπως και στις Η.Π.Α., ελεγχόμενη ουσία.

Όπως προκύπτει από το συσχετισμό της εξουσιοδότησης και της μαρτυρίας που προσκομίστηκε από τις Αρχές των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής με ενόρκους δηλώσεις, τα αδικήματα τα οποία εξειδικεύονται στην εξουσιοδότηση προκύπτουν από το αποδεικτικό υλικό που περιέχεται σ' αυτές. Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακος επελήφθη της αίτησης του Υπουργού Δικαιοσύνης που υποβλήθηκε από το Γενικό Εισαγγελέα για την έκδοση του Hachem, και, όπως είναι παραδεκτό, η διαδικασία διεξήχθη σύμφωνα με τον περί *Εκδόσεως Φυγοδίκων Νόμο του 1970* (N 97/70) (ο νόμος). Ο νόμος ορίζει ότι ακολουθείται η προβλεπόμενη από τον *περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο* (όπως τροποποιήθηκε από το N 97/70) - Κεφ. 155, συνοπτική διαδικασία, και θέτει ως κριτήριο για έκδοση την τεκμηρίωση υπόθεσης για παραπομπή του φερόμενου ως φυγοδίκου σε δίκη. Η τεκμηρίωση συντελείται εφόσον προκύπτει από την παραδεκτή μαρτυρία πιθανή υπόθεση ενοχής του υποδίκου (probable presumption of his guilt).

Στις διαπιστώσεις του Δικαστηρίου για την ύπαρξη ή μη του προβλεπόμενου από το άρθρο 94 τεκμηρίου ενοχής, δε λαμβάνεται υπόψη οποιαδήποτε αντιφατική μαρτυρία, δηλαδή μαρτυρία η οποία θέτει υπό αμφισβήτηση τη μαρτυρία της Κατηγορούσας Αρχής που, σε αίτηση κάτω από το N 97/70, υποκαθίσταται με τη γραπτή μαρτυρία η οποία συνοδεύει το αίτημα για έκδοση. Η μαρτυρία, η οποία προβλέπεται από το νόμο για τη στοιχειοθέτηση της υπόθεσης για την έκδοση φυγοδίκου, είναι εκείνη η οποία προσάγεται υπό μορφή επισήμων δηλώσεων, καθώς και οποιαδήποτε μαρτυρία ήθελε προσαχθεί εναντίον της, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9(5). Οι δηλώσεις αυτές, όπως έχουν αναγνωρίσει τα αγγλικά Δικαστήρια, σε σχέση με την ερμηνεία αντίστοιχων νομοθετικών διατάξεων προς εκείνες του N 97/70, δεν είναι απαραίτητο να έχουν ληφθεί υπό την απειλή κυρώσεων για ψευδορκία· αρκεί να έχουν ληφθεί κάτω από συνθήκες που εξασφαλίζουν την επισιμότητα της περίπτωσης και τονίζουν τη σημασία της υποχρέωσης για την αποκάλυψη της αλήθειας (*R. v. Governor of Pentonville Prison*) [1979] 2 All E.R. 1094. Στην προκειμένη περίπτωση τα αποδεικτικά στοιχεία στα

οποία βασίστηκε η αίτηση για έκδοση, συνίσταντο στις ενόρκους δηλώσεις μαρτύρων οι οποίοι κατέθεσαν για τη γνώση τους για τα γεγονότα αφενός, και τη μαρτυρία ειδικού ως προς τις ιδιότητες του αντικειμένου που χαρακτηρίστηκε ως ελεγχόμενο φάρμακο, αφετέρου.

5

Δε διατυπώθηκε κανένα παράπονο για τη διαδικασία η οποία ακολουθήθηκε και απέληξε στην έκδοση του Hachem, εκτός από την παράλειψη του δικαστηρίου να πληροφορήσει τον αιτητή μετά την απόφαση για την έκδοσή του, ότι είχε δικαίωμα να υποβάλει αίτηση για habeas corpus. Η παράλειψη όμως αυτή δε φαίνεται να έχει επηρεάσει το δικαίωμα του αιτητή να υποβάλει αίτηση για habeas corpus το οποίο και άσκησε σε σύντομο χρόνο μετά την απόφαση για την έκδοσή του, που δόθηκε στις 13/6/91.

10

Εκτός από την παράλειψη του Επαρχιακού Δικαστηρίου να πληροφορήσει τον αιτητή για το δικαίωμά του να υποβάλει αίτηση για habeas corpus, όπως προβλέπεται στο άρθρο 10(1) του Ν 97/70, ο αιτητής επιδιώκει την ακύρωση του διατάγματος και για άλλους μη διαδικαστικούς λόγους, συγκεκριμένα -

20

(α) Την απουσία διμερούς συμφωνίας ή διευθέτησης μεταξύ Κύπρου και Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής για την έκδοση φυγοδίκων, που αποτελεί, όπως είναι παραδεκτό, προϋπόθεση για την έκδοση φυγοδίκου,

(β) την απουσία μαρτυρίας η οποία να στοιχειοθετεί το τεκμήριο της ενοχής, που προβλέπεται στο άρθρο 94 του Κεφ. 155, και

25

(γ) διάσταση ή διαφορές μεταξύ των αδικημάτων για τα οποία επιδιώκεται η έκδοση από τις Η.Π.Α. και της εξουσιοδότησης του Υπουργού, και, τελικά, των αδικημάτων για τα οποία έχει διαταχθεί η έκδοση του αιτητή.

30

Ενώ είναι παραδεκτό ότι όλες οι διεθνείς υποχρεώσεις του Ηνωμένου Βασιλείου, σε όση έκταση τύγγχαναν εφαρμογής σε σχέση με την αποικία της Κύπρου, συνεχίζουν να

βαρύνουν τη Δημοκρατία της Κύπρου βάσει του Άρθρ. 8 της Συνθήκης Εγκαθιδρύσεως,* ο αιτητής υπέβαλε ότι κατά το χρόνο της ανεξαρτησίας της Κύπρου το Ηνωμένο Βασίλειο δεν υπείχε υποχρέωση για την έκδοση φυγοδίκων από την Κύπρο στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, οπότεν καταρρίπτεται το βάρη της αίτησης για έκδοση. Το Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακος έκρινε ότι η Σύμβαση μεταξύ του Ηνωμένου Βασιλείου και των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, της 22/12/31, περιλάμβανε και υποχρέωση για την έκδοση φυγοδίκων από την αποικία της Κύπρου, θέση που αμφισβήτησε ο αιτητής με αναφορά στις διατάξεις της σχετικής Σύμβασης (Τεκμήριο 8). Σύμφωνα με το δικηγόρο του αιτητή η εφαρμογή της Σύμβασης περιορίζεται στην επικράτεια του Η.Β. στις αγγλικές κτίσεις (dominions) και ορισμένες άλλες καθορισμένες περιοχές για τις οποίες το Αγγλικό Στέμμα είχε την ευθύνη ή τη διαχείριση. Δεν περιλάμβανε όμως αποικίες του Αγγλικού Στέμματος, όπως ήταν η Κύπρος - διαπίστωση που κατά την εισήγηση του κ. Κληρίδη, εκθεμελιώνει την αίτηση για έκδοση λόγω απουσίας των προβλεπόμενων από το Άρθρο 20 του Ν 97/70 συμβατικών διατάξεων ή διευθετήσεων για έκδοση μεταξύ Κύπρου και Η.Π.Α..

Κατά την ακρόαση της αίτησης διεφάνη ότι η προαναφερθείσα Συνθήκη του 1931 δεν είναι η μόνη ρύθμιση η οποία ίσχυε κατά το χρόνο της ανεξαρτησίας της Κύπρου σε σχέση με την έκδοση φυγοδίκων από το Ηνωμένο Βασίλειο, εξαρτημένες περιοχές και αποικίες, στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Με τη Διαταγή του Ανακτοσυμβουλίου (Privy Council) του 1935 (Αρ. 574), είχε επεκταθεί και στις αγγλικές αποικίες η συνθήκη για έκδοση φυ-

---

*ARTICLE 8 - (1) All international obligations and responsibilities of the Government of the United Kingdom shall henceforth in so far as they may be held to have application to the Republic of Cyprus, be assumed by the Government of the Republic of Cyprus.

(2) The international rights and benefits heretofore enjoyed by the Government of the United Kingdom in virtue of their application to the territory of the Republic of Cyprus shall henceforth be enjoyed by the Government of the Republic of Cyprus.

γοδικών μεταξύ Η.Β. και Η.Π.Α. (The United States of America Extradition Order in Council 1935 - No. 574). Η επέκταση αυτή συνετελέσθη, όπως προκύπτει από το κείμενο της Διαταγής, στο πλαίσιο των διακρατικών ρυθμίσεων μεταξύ Η.Β. και Η.Π.Α., στην άσκηση του κυριαρχικού δικαιώματος του Αγγλικού Στέμματος για τη 5
 συνομολόγηση και τον καταρτισμό διεθνών και διμερών συμφωνιών. Μετά τη διευκρίνιση ότι η Συνθήκη του 1931 δεν είναι η μόνη διάταξη η οποία ρύθμιζε την έκδοση φυγοδικών μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής κατά το χρόνο ανεξαρτησίας της Κύπρου, ο δικηγόρος του αιτητή εγκατέλειψε την αρχική εισήγηση για την απουσία νομικού ερείσματος για την έκδοση του αιτητή στις Η.Π.Α., και αναπροσάρμοσε την επιχειρηματολογία του, εισηγούμενος ότι δεν υπήρχε εξουσιοδότηση για την έκδοση της Διαταγής του 1935, και για 10
 το λόγο αυτό πίπτει στο κενό επειδή εκφεύγει των εξουσιοδοτικών προνοιών της Συνθήκης του 1931, δηλαδή συνιστά νομοθετική διάταξη η οποία εκδόθηκε έξω ή καθ' υπέρβαση του εξουσιοδοτικού νόμου. Η εισήγηση παραγνωρίζει δυο ουσιώδεις παράγοντες: 20

(α) Ότι η υποχρέωση για την έκδοση φυγοδικών του 1935 αναλήφθηκε από το Η.Β. στην άσκηση του κυριαρχικού δικαιώματος του Αγγλικού Στέμματος και στα πλαίσια των διμερών διευθετήσεων για την έκδοση φυγοδικών με έρεισμα τη μεταξύ των συμβαλλόμενων κρατών αμοιβαιότητα. Άλλωστε, δεν έγινε οποιαδήποτε εισήγηση ότι η Διαταγή του 1935 δε συνιστούσε υποχρέωση του Ηνωμένου Βασιλείου κατά το χρόνο της ανεξαρτησίας της Κύπρου, και 25
 30

(β) τους κανόνες ερμηνείας Συνθηκών, Συμβάσεων ή Διεθνών Συμφωνιών.

Όπως εξηγείται στην απόφαση της δικαστικής επιτροπής της Βουλής των Λόρδων στην *Government of Belgium v. Postlethwaite*, [1987] 2 All E.R. 985, συμβάσεις για την έκδοση φυγοδικών δεν υπόκεινται στους συνήθεις κανόνες ερμηνείας του ημεδαπού δικαίου. Όπως επισημαίνε- 35

ται, επιβάλλεται η φιλελεύθερη ερμηνεία διεθνών συμφωνιών για την έκδοση φυγοδίκων προς ευόδωση του ευπρόσδεκτου στόχου στον οποίο αποβλέπουν, και που είναι η καταπολέμηση του εγκλήματος σε διεθνή κλίμακα.

5 Διεθνείς Συνθήκες, καθώς και διμερείς συμβάσεις, ή διευθετήσεις για την έκδοση φυγοδίκων, σκοπούν στον παραμερισμό των συνόρων ως φραγμού στη δίωξη του σοβαρού εγκλήματος που αποτελεί κοινή επιδίωξη των εθνών.

10 Αξίζει να σημειωθεί ότι η Σύμβαση της Βιέννης για το Δίκαιο των Συνθηκών μεταξύ Κρατών και Διεθνών Οργανισμών, ή μεταξύ Διεθνών Οργανισμών, που κυρώθηκε με το Ν 234/90, θεσμοποιεί ανάλογους κανόνες για την ερμηνεία διεθνών συνθηκών που καθιστούν τον πρωταρχικό
15 σκοπό της σύμβασης τον κεντρικό άξονα ερμηνείας (βλ. Μέρος III). Πρέπει όμως να επισημάνουμε ότι η σύμβαση δεν τυγχάνει εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση δεδομένου ότι η ισχύς της περιορίζεται σε συμβάσεις που συνομολογήθηκαν ή καταρτίστηκαν μετά την ενεργοποίησή
20 της (Μέρος I - Άρθρο 4).

Η Σύμβαση του 1931, μεταξύ Ηνωμένου Βασιλείου και Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, συνομολογήθηκε στο πλαίσιο του κοινού στόχου των δυο χωρών για την έκδοση φυγοδίκων και με βάση τη μεταξύ τους αμοιβαιότητα.
25 Η επέκταση των διευθετήσεων στις αγγλικές αποικίες το 1935 ήταν σύμφωνη με την κοινή αυτή επιδίωξη και εναρμονιζόταν με τις εξουσίες του Αγγλικού Στέμματος για την ανάληψη υποχρεώσεων αναφορικά με την έκδοση φυγοδίκων.

30 Καταλήγω ότι η Διαταγή του 1935 συνιστούσε, κατά το χρόνο της ανεξαρτησίας της Κύπρου, υποχρέωση του Ηνωμένου Βασιλείου με βάση την αμοιβαιότητα η οποία αφορούσε και τύγχανε εφαρμογής στην αποικία της Κύπρου, οπότε συνιστούσε διεθνή υποχρέωση την οποία
35 ανέλαβε η Δημοκρατία της Κύπρου, και τη βαρύνει βάσει του Άρθρ. 8 της Συνθήκης Εγκαθιδρύσεως. Συνεπώς, ικα-

νοποιούνται οι πρόνοιες του Άρθρ. 20 του Ν 97/70 για την ύπαρξη διμερούς συμφωνίας ή διευθετήσεως για την έκδοση φυγοδίκων μεταξύ της Κύπρου και των Η.Π.Α., γεγονός που είχε θέσει το θεμέλιο για την εξέταση της προσαχθείσας μαρτυρίας για να διαπιστωθεί αν τεκμηριώνει την προβλεπόμενη από το νόμο υπόθεση για την έκδοση του Hachem.

5

H M A R T Y P I A :

Είναι παραδεκτό ότι προσκομίσθηκαν τα προβλεπόμενα από το Ν 97/70 έγγραφα για ενεργοποίηση του μηχανισμού για έκδοση, δηλαδή -

10

(α) το αίτημα από την αρμόδια Αρχή των Η.Π.Α.,

(β) το ένταλμα για τη σύλληψη του φυγοδίκου, και

(γ) μαρτυρία ως προς το δίκαιο των Η.Π.Α., με την οποία καταδεικνυόταν ότι τα γεγονότα, αν γινόντουσαν αποδεκτά, θα συνιστούσαν εγκλήματα και στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.

15

Το στοιχείο της διπλής εγκληματικότητας (*double criminality*), δηλαδή της στοιχειοθέτησης, από την ίδια μαρτυρία, εγκλημάτων, τόσο στη χώρα που επιδιώκει την έκδοση (*requesting country*) όσο και στη χώρα η οποία καλείται να εκδόσει το φυγόδικο, αποτελεί προϋπόθεση για την έκδοση. (*Βλ. R v. Governor or Pentonville Prison [1980] 1 All E.R. 701 (DC)*).

20

Η εισήγηση του αιτητή είναι ότι η μαρτυρία στην οποία βασίστηκε το Δικαστήριο για να διατάξει την έκδοσή του δε συνιστά αποδεκτή μαρτυρία και, συνεπώς, δε μπορούσε να δημιουργήσει τεκμήριο ενοχής που προβλέπεται από το Άρθρο 94 του Κεφ. 155 ώστε να διαταχθεί η έκδοσή του. Τόσο στην Αγγλία όσο και στην Κύπρο, έχει αποφασισθεί ότι μόνο μαρτυρία η οποία συνάδει με τους κανόνες του

25

30

δικαίου της αποδείξεως της χώρας η οποία καλείται να εκδόσει το φυγόδικο μπορεί να ληφθεί υπόψη για να αποφασιστεί αν δικαιολογείται η παραπομπή του υπόπτου σε δίκη και, κατ' επέκταση, η έκδοσή του. Στην *R. v. Governor of Pentonville Prison [1979] 2 All E.R. 1094*.
 5 αποφασίστηκε ότι μόνο παραδεκτή μαρτυρία κατά το δίκαιο της αποδείξεως μπορεί να ληφθεί υπόψη και να συνεκτιμηθεί για σκοπούς έκδοσης, όχι όμως οι κανόνες της αγγλικής δικαστικής πρακτικής - *R. v. Governor of Gloucester Prison [1979] 2 All E.R. 1103*. Δε διερευνούνται όμως οι κανόνες αποδείξεως της χώρας η οποία επιδιώκει την έκδοση - *Rees v. Secretary of State [1986] 2 All E.R. 321 (HL)*.

Ανάλογη υπήρξε και η προσέγγιση των κυπριακών δικαστηρίων ως προς την ποιότητα της μαρτυρίας η οποία μπορεί να θεμελιώσει αίτηση για έκδοση φυγόδικου. Στην *In re Rashid (1985) 1 C.L.R. 393* αποφασίστηκε από το Εφετείο ότι μόνο αποδεκτή, κατά το δίκαιο της αποδείξεως, μαρτυρία μπορεί να στοιχειοθετήσει υπόθεση για έκδοση. Παρόμοια θέση υιοθετήθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο στην άσκηση της πρωτόδικης του δικαιοδοσίας στην *In re Manfred Mutke (1982) 1 C.L.R. 922* και στην *In re Hayek (1983) 1 C.L.R. 266*.
 15
 20

Το Επαρχιακό Δικαστήριο συνοψίζει στην απόφασή του την προσκομισθείσα με τις ενόρκους δηλώσεις μαρτυρία, η οποία τείνει να αποδείξει -
 25

(α) Ότι η ουσία η οποία είχε διατεθεί συνιστούσε ελεγχόμενο φάρμακο, και συνεπώς χωρεί έκδοση για τα εγκλήματα για τα οποία επιδιώκεται η δίωξη του αιτητή στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής.
 30

(β) Τη συνάφεια μεταξύ του φερομένου ως συνεργού του Sharif, με την παρουσία του Hachem, έστω σε κάποια απόσταση, κατά τις διαπραγματεύσεις για τη διάθεση της ηρωΐνης, και τελικά την πώλησή της. Είναι γεγονός ότι ο Hachem δεν είχε άμεση επαφή με τους αγοραστές· η μαρτυρία όμως τείνει να αποδείξει συνδυασμένη ενέργεια των δυο.
 35

Επισημαίνεται ότι χωρεί έκδοση όχι μόνο για τα ουσιαστικά αδικήματα τα οποία προσδιορίζονται στο Παράρτημα του Ν 97/70, αλλά, όπως ρητά προβλέπεται στο Άρθρο 5(3) του Ν 97/70, και κάθε απόπειρα, συνωμοσία, συνδρομή, προτροπή ή προαγωγή, στη διάπραξη του εγκλήματος. 5

(γ) Την άμεση ενοχή του. Η κατάθεση, σε Δικαστήριο των Ηνωμένων Πολιτειών, του Sharif, ο οποίος καταδικάστηκε για ια διαπραχθέντα εγκλήματα, φέρει τον αιτητή άμεσα αναμειγμένο στη διάπραξη του εγκλήματος για τα οποία επιδιώκεται η έκδοσή του. Το γεγονός ότι η μαρτυρία αυτή προέρχεται από συνεργό ή συνένοχο, άπτεται της αποδεικτικής της αξίας, όχι όμως και της αποδοχής της. Το Δικαστήριο δεν προβαίνει, για τους σκοπούς έκδοσης, στην αποτίμηση της αποδεικτικής αξίας της μαρτυρίας. Το κριτήριο για την παραπομπή του υποδίκου σε δίκη, βάσει του Άρθρ. 94, είναι κατεξοχή αντικειμενικό και συναρτάται με τις αντικειμενικές επιπτώσεις της μαρτυρίας ως θέμα λογικής και κοινής εμπειρίας. Συνεπώς, και αυτό το Δικαστήριο είναι ουσιαστικά στην ίδια θέση να εκτιμήσει τη μαρτυρία, όπως και το Δικαστήριο το οποίο επιλαμβάνεται αίτησης. 10
15
20

Το ερώτημα που πρέπει να απαντήσουμε είναι αν η προσαχθείσα μαρτυρία - απαλλαγμένη από τα μέρη εκείνα που δεν είναι παραδεκτά, και συγκεκριμένα το περιεχόμενο της συμφωνίας του Sharif με τρίτους - όχι σε επίκοο του αιτητή - τεκμηριώνει πιθανή υπόθεση ενοχής. Η πιθανότητα αυτή πρέπει να είναι πραγματική και όχι φανταστική ή απομακρυσμένη. 25

Κρίνω ότι παρόλο που το Επαρχιακό Δικαστήριο δε διευκρινίζει στην απόφασή του ότι ορισμένα σημεία της μαρτυρίας στα οποία έγινε αναφορά έπρεπε να αγνοηθούν, ορθά έκρινε ότι η μαρτυρία στοιχειοθετούσε υπόθεση για παραπομπή του υπόπτου σε δίκη, βάσει του Άρθρ. 94, και κατ' επέκταση δικαιολογούσε την έκδοση του Hachem. 30
35

Η μαρτυρία για την έκδοση φυγοδίκου εξετάζεται με

αναφορά στα εγκλήματα τα οποία προσδιορίζονται στην εξουσιοδότηση, τα οποία, αντίθετα με την εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή, δεν είναι απαραίτητο να συμπίπτουν στα τυπικά τους στοιχεία με εκείνα τα οποία αναγράφονται στο ένταλμα σύλληψης (βλ. μεταξύ άλλων, *In re Arton* [1896] 1 Q.B.D. 108 βλ. επίσης *R. v. Governor of Pentonville Prison*, [1980] 1 All E.R. 701, *Government of Denmark v. Nielsen*, [1984] 2 All E.R. 81 και *US Government v. Bowe*, [1989] 3 All E.R. 315 στις οποίες 5
10
15
έχαμε αναφορά ή δικηγόρος της Δημοκρατίας). Όπως επισημαίνεται στην απόφαση *Jennings v. United States*, [1982] 3 All E.R. 104 (HL) καθοριστικό για την έκδοση φυγοδίκου είναι το δίκαιο της χώρας από την οποία επιζητείται η έκδοσή του, σε συσχετισμό με τα εγκλήματα που στοιχειοθετεί η μαρτυρία. Στον ίδιο το νόμο, άλλωστε, διευκρινίζεται με τις διατάξεις του Άρθρ. 9(5), ότι η έρευνα επικεντρώνεται στην αποτίμηση της μαρτυρίας με στόχο τη διαπίστωση αν στοιχειοθετούνται τα αδικήματα που περιέχει η εξουσιοδότηση.

20 Καταλήγω ότι δεν έχει καταδειχθεί λόγος που να δικαιολογεί τον παραμερισμό της διαταγής για την έκδοση του αιτητή, ή την κράτησή του για τους σκοπούς έκδοσής του στη χώρα όπου θα δικαστεί για τα αδικήματα για τα οποία κατηγορείται.

Η αίτηση απορρίπτεται.